

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 530/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 23 maja 2023r., sygn. akt II K 1012/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	I. w zakresie punktu II wyroku - obraza przepisów postępowania w postaci art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., polegająca na sprzecznej z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, dowolnej, tendencyjnej i jednostronnej, a także sprzecznej z całokształtem okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, przejawiającej się poprzez:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

a) odmówienie dania wiary wyjaśnieniom M. K. (1) w zakresie, w jakim konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, kiedy kwestionował to, że w stosunku do małoletniej R. M. miał się dopuszczać względem niej oraz doprowadzać ją do poddania się innym czynnościom seksualnym, polegającym na pocałunkach, dotykaniu rękoma jej piersi, dotykaniu i ściskaniu pośladków, trzymaniu jej ręki na swoim penisie oraz jednokrotnym położeniu ręki na jej kroczu, w sytuacji, gdy brak jest wiarygodnego materiału dowodowego potwierdzającego to, że oskarżony miałby w jakimkolwiek stopniu dopuścić się zarzucanego mu czynu,

b) błędnym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań R. M., w sytuacji, gdy w wielu aspektach pozostają one ze sobą rozbieżne i sprzeczne, a w szczególności przy opisie momentów, w których oskarżony miałby się dopuszczać względem niej czynności seksualnych, po których częściach ciała miałby ją dotykać, a także - co ważniejsze pokrzywdzona w swoich zeznaniach nie wskazała tego, że oskarżony miałby się dopuścić względem niej niektórych czynności wymienionych i opisanych w akcie oskarżenia, co powinno doprowadzić do przeświadczenia, że nie zasługiwały one w żadnym stopniu na obdarzenie walorem wiarygodności,

c) błędnej ocenie zeznań świadka N. W. i obdarzeniu ich walorem wiarygodności co doprowadziło Sąd a quo do stwierdzenia, że oskarżony dopuścił się czynu określonego w pkt. II aktu oskarżenia, w sytuacji, gdy wskazywała ona na to, że nigdy nie była naocznym świadkiem

dopuszczania się przez M. K. innych czynności seksualnych, wskazanych w akcie oskarżenia w stosunku do pokrzywdzonej, a co ważniejsze wiedzę na temat relacji łączącej oskarżonego z R. M. czerpała od samej pokrzywdzonej, co powinno prowadzić do przeświadczenia, że te zeznania nie są w żadnym stopniu wiarygodne,

d) błędnej ocenie zeznań świadka J. P., co doprowadziło Sąd I instancji do przekonania, że oskarżony dopuścił się zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia czynu, w sytuacji gdy świadek ten nie miał żadnej wiedzy o tym, czy między M. K. a pokrzywdzoną doszło do jakichkolwiek czynności seksualnych, oprócz przytulania się, co powinno doprowadzić do pominięcia tego dowodu jako niemającego znaczenia dla przedmiotowego postępowania;

II. w zakresie punktu VI i VII wyroku - obrazę przepisów postępowania w postaci art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., polegającą na sprzecznej z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, dowolnej, tendencyjnej i jednostronnej, a także sprzecznej z całokształtem okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, przejawiającą się poprzez:

a) odmówieniu dania wiary wyjaśnieniom M. K. (1) w zakresie, w jakim kwestionował kierowanie gróźb w kierunku J. R. M., w sytuacji gdy zebrany materiał dowodowy w sprawie nie daje podstaw do wysnucia tezy, że oskarżony mógłby się w jakimkolwiek stopniu dopuścić popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego,

a) błędnym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań świadków J. M. i R. M. w sytuacji, gdy prezentowane przez nich wersje wydarzenia do jakiego doszło w dniu 22 kwietnia 2021 r. diametralnie się od siebie różnią, w szczególności co do opisu zachowania oskarżonego w stosunku do nich, a także na ich podstawie nie można wysnuć tezy, że słowa wypowiedane przez M. K. mogły w jakimkolwiek stopniu wzbudzić u świadków obawy, co powinno doprowadzić do przekonania, że oskarżony nie dopuścił się czynu opisanego w pkt. IV i V aktu oskarżenia;

III. w zakresie punktu I i III wyroku – rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary, wynikająca z niedostatecznego rozważenia wszelkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych sprawy, a w szczególności przyznania się M. K. (1) do winy w tym zakresie, a także nieuwzględnienia przez organ procedujący faktu wskazującego na to, że oskarżony jest osobą młodocianą, a co ważniejsze, że na co dzień zmagają się z problemami natury psychicznej, przejawiającymi się w niedostosowaniu społecznym, a także nieradzeniem sobie z emocjami, co skutkuje jego niską kontrolą nad popędami, a także podejmowaniem niekonwencjonalnych zachowań, co powinno doprowadzić do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Ponieważ akt oskarżenia oraz skarżący wyrok obrońca posługują się numeracją tzw. rzymską, zaś zaskarżony wyrok używa tzw. numeracji arabskiej już na samym wstępie niniejszych rozważań koniecznym staje się prawidłowa identyfikacja zakresu zaskarżenia. Tak więc porządkując ową kwestię trzeba stwierdzić, że : zarzuty zawarte w pkt I apelacji (lit. a, b, c ,d) należy odnosić do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 2 wyroku; zarzuty zawarte w pkt II (lit. a, b) apelacji należy odnosić do czynów z pkt IV i V aktu oskarżenia (pkt 4 i 5 części opisowej wyroku); zarzut zawarty w pkt III apelacji należy odnosić do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1 i 4 części dyspozytywnej wyroku (zarzut z pkt I i III aktu oskarżenia). Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów kwestionujących winę oskarżonego, a w szczególności do zarzutu z pkt I apelacji należy zauważyć, że faktycznie podstawą skazania za ten czyn były tak naprawdę tylko zeznania małoletniej R. M.. Faktem jest, że sąd orzekając in meriti zeznania te uznał za wiarygodne. Faktem też jest i to, że wyjaśniając powody uznania tego dowodu za wiarygodny sąd ten ograniczył się do bardzo syntetycznego wytłumaczenia tego, dlaczego małoletniej w tym przedmiocie uwierzył. Taki sposób uzasadniania jakkolwiek nie ułatwiający zbytnio kontroli instancyjnej, mimo wszystko pozwala zorientować się co do motywów sądu pierwszej instancji, które nim wówczas kierowały. Wynika z nich, że o wiarygodności zeznań R. M. przekonało go to, że zeznawała w sposób pewny, zaś ewentualną „niepewność” swoich wypowiedzi

starła się korygować poprzez odnoszenie się do zawartości pamięci swojego telefonu. Jakkolwiek nie jest to całokształt argumentacji przemawiającej za wiarygodnością zeznań małoletniej, która pomimo pewnych rozbieżności jej wypowiedzi, na których zresztą apelująca usiłuje wzbudzić brak zaufania do tego świadka, zeznawała logicznie i dosyć stanowczo oraz konsekwentnie, należy stanowisko sądu pierwszej instancji zaakceptować jako trafne. Uzupełniająco należy jeszcze wskazać na to, że małoletnia za każdym razem została przesłuchana w obecności biegłego psychologa (M. Ł.). Jak wynika zaś z opinii tegoż psychologa to, z psychologicznego punktu widzenia zeznania małoletniej były wewnętrznie spójne, nie zawierały elementów wzajemnie się wykluczających, sposób jej wypowiedzi i zasób słownictwa był odpowiedni do etapu jej edukacji i nie dawał podstawy do przyjmowania, że dochodziło do manipulacji przekazywanymi przez nią informacjami. Biegła nie stwierdziła także i tego, by zeznania małoletniego świadka były wynikiem oddziaływań sugestywnych lub był efektem fantazjowania. Nie stwierdziła także zaburzenia procesów poznawczych, ani też objawów uniemożliwiających prawidłowe relacjonowanie zapamiętanych zdarzeń (por. k. 208, 327). W świetle tychże opinii, które należy potraktować jako fachowe oraz obiektywne brak jest podstaw do odrzucenia relacji małoletniej jako niewiarygodnych psychologicznie. Tak więc, tak samo jak brak jest podstaw do odrzucenia relacji małoletniej jako niewiarygodnych psychologicznie,

tak samo skarżąca nie wskazuje konkretnych i przekonujących argumentów do odmówienia zeznaniom świadka wiarygodności procesowej. Okoliczność, że podczas drugiego przesłuchania jej na etapie postępowania sądowego małaletnia wyraziła wątpliwości co do dotykania przez oskarżonego jej piersi, to pomijając już to, że dało się to logicznie wytłumaczyć prostym procesem zapominania, należy zwrócić uwagę na to, że nie miała żadnych wątpliwości co do innych zachowań seksualnych oskarżonego w postaci dotykania pośladków, okolic krocza, penisa, nie licząc już do tego nawet pocałunków. Jakkolwiek, ani N. W., ani też J. P. faktycznie nie byli świadkami innych zachowań oskarżonego wobec małaletniej R. M. poza pocałunkami oraz przytulaniem jej do siebie - zresztą sąd pierwszej instancji nie twierdzi, że było inaczej, to w tych, jak też i w pozostałych częściach swoich wypowiedzi zasługiwali na walor wiarygodności, zaś te ich zeznania niewątpliwie nie osłabiały waloru wiarygodności zeznań R. M., a wręcz logicznie oraz życiowo ową wiarygodność wzmacniały wskazując na znaczne zaangażowanie oskarżonego w dążeniu do kontaktu fizycznego z małaletnią. Przechodząc z kolei do zarzutu z pkt II apelacji sąd ad quem nie zgadza się z przyjętym całkowicie na wyrost oraz zupełnie oderwanym od całokształtu przeprowadzonych w toku przewodu sądowego dowodów zarzutem obrazy przepisów art. 7 i art. 410 kpk, a która to obraza miałaby się przejawiać w sprzecznej z zasadami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym dowolnej, tendencyjnej i jednostronnej ocenie dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego

M. K. (1), a przede wszystkim zeznań świadków pokrzywdzonych czynami zarzucenymi w pkt IV i w pkt V, a przypisanymi w pkt 6 i w pkt 7 wyroku, to jest J. R. małżonków M.. Oczywistym jest, że kwestia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego jest w tym przypadku uzależniona od stwierdzenia wiarygodności zeznań pokrzywdzonych. Na okoliczność tego zdarzenia, które skutkowało postawieniem mu zarzutów w pkt IV i w pkt V oskarżony złożył krótkie wyjaśnienia w dniu 16 sierpnia 2021r., w toku postępowania przygotowawczego. Przyznał wówczas, że użył wulgaryzmu wobec R. M., ponieważ pokrzywdzony był wobec niego agresywny. Zaprzeczył natomiast temu, by małżonkom M. wówczas groził (k. 180). Wyjaśnienia te potwierdził w postępowaniu sądowym (k. 254). Natomiast, wbrew temu czego zupełnie nietrafnie, bo wbrew zapisom protokołów przesłuchania pokrzywdzonej usiłuje dowieść apelacja, zarówno J. M., jak też i R. M. w postępowaniu przygotowawczym oraz w sądowym zgodnie oraz kategorycznie twierdzili, że oskarżony w dniu 22 kwietnia 2021r. użył w stosunku do ich osób wieloznacznej groźby kierując pod ich adresem zwrot [jeszcze] „zobaczycie”, poparty przy tym wulgarnym przekleństwem. Oboje pokrzywdzeni jednoznacznie stwierdzili, że wypowiedź tą potraktowali jako zapowiedź popełnienia na ich szkodę co najmniej przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej. Obiektywnie biorąc groźba ta była zdolna do wzbudzenia obawy, zaś podniesiona w apelacji kwestia tego, czy oskarżony w ogóle zamierzał ją zrealizować, dla odpowiedzialności z

art. 190 § 1 kk jest bez znaczenia, ponieważ jest to przestępstwo skierowane przeciwko wolności od obawy oraz lęku. W sytuacji, w której pokrzywdzeni w ogóle nie znali oskarżonego i wcześniej nie mieli z nim żadnych konfliktów, zaś ich zeznania – wbrew twierdzeniom apelacji były logiczne, stanowcze oraz wewnętrznym i zewnętrznym niesprzeczne (sprzeczności, na które powołuje się apelacja są pozorne, bądź nieistotne) sąd pierwszej instancji, ani z punktu widzenia logiki, ani też w świetle doświadczenia życiowego nie był zobligowany do odrzucenia tych zeznań jako niewiarygodnych tylko dlatego, że nie zgadzały się z wypowiedziami nieprzyznającego się do winy oskarżonego, który poza prostą negacją ich zeznań nie przedstawiał okoliczności, które podważyłyby wiarygodność J. R. M.. Sama zaś okoliczność, z której wynika, że oskarżony sprawca nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu zachowania nie wystarcza jeszcze do podważenia zeznań osoby pokrzywdzonej, o ile jej zeznania są logicznie oraz życiowo uzasadnione, a już szczególnie kiedy pokrzywdzony (tak jak małżonkowie M.) jest normalnym i spokojnym obywatelem, zaś ze sprawcą nie miał dotąd żadnej styczności. Z doświadczenia życiowego, na które to powołuje się też wniesiona apelacja wiadomym jest, że nieprzyznawanie się do popełnienia czynów, które stanowią przedmiot aktu oskarżenia jest w przypadku osób oskarżonych zachowaniem typowym, powodowanym zazwyczaj obawą przed odpowiedzialnością karną. Przechodząc na koniec do zarzutu rażącej niewspółmierności kar wymierzonych za czyny przypisane oskarżonemu w pkt 1 i 4

części rozstrzygającej wyroku trzeba zauważyć, że zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 1 kk nie jest obligatoryjne, zaś wymierzając karę za czyn z pkt 1 (pierwszego) sąd zastosował przepis art. 57b kk nakazujący wymierzyć karę powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, natomiast kara wymierzona za czyn przypisany w pkt 4 (czwartym) tylko o dwa miesiące przekracza wysokość minimalnego zagrożenia ustawowego. Powyższe okoliczności oraz przygniatająca przewaga trafnie przez sąd pierwszej instancji zidentyfikowanych i szczegółowo wymienionych w formularzu uzasadnienia okoliczności obciążających nie przemawiały za nadzwyczajnym łagodzeniem i tak w niskich rozmiarach wymierzonych kar zasadniczych, a w szczególności nie przemawiały za takim rozstrzygnięciem względy wychowawcze wskazane w przepisie art. 54 § 1 k.k. Trzeba mieć bowiem na uwadze to, że przepis art. 54 § 1 k.k. nie eliminuje zasad wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., a jedynie na pierwszym miejscu, spośród wymienionych w tym przepisie dyrektyw stawia względy wychowawcze. Z kolei zaś przepis art. 60 § 1 k.k. przewiduje jedynie możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do młodocianego, jeżeli przemawiają za tym względy określone w art. 54 § 1k.k. W konsekwencji „młodocianość” i „względy wychowawcze” nie mają samodzielnego bytu jako podstawa nadzwyczajnego złagodzenia kary, a stanowią jedynie punkt wyjściowy i muszą być zestawione z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi, mającymi znaczenie dla wymiaru kary (zob.: wyrok Sądu Apelacyjnego

w Gdańsku z dnia 7 października 2015 r., sygn akt II AKa 307/15 - LEX nr 2017745).		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. K. (1) od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. II, IV i V aktu oskarżenia i zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary za czyny określony w pkt. I i III aktu oskarżenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Wnioski powyższe nie zasługiwały na uwzględnienie nawet w części. Zważając na to, że trafność wniosków jest wypadkową trafności podniesionych w apelacji zarzutów sąd odwoławczy stwierdza, że ani omówione powyżej zarzuty, ani tym bardziej postawione za nimi wnioski apelacyjne na uwzględnienie nawet w części nie zasługiwały. Poczynione prawidłowo przez sąd pierwszej instancji i akceptowane jako trafne przez sąd odwoławczy ustalenia faktyczne wskazują bowiem na to, że oskarżony M. K. (1) był winny popełnienia wszystkich przypisanych mu w zaskarżonym wyroku czynów przestępnych. Jak wynika z tychże ustaleń działając czynem ciągłym oskarżony M. K. (1), mając świadomość tego ile miała lat dopuścił się wobec R. M. w okresie kiedy nie ukończyła jeszcze 15 lat życia doprowadzenia jej do poddania się czynnościom seksualnym, prezentując jej równocześnie treści erotyczne. Po tym jak zerwała z nim znajomość kierował do niej groźby karalne oraz uporczywie</p>		

nękał ją chcąc wymusić na niej zamianę podjętej o zerwaniu znajomości decyzji. Jakby tego jeszcze było mało, w tym samym czasie, w dniu 22 kwietnia 2021r. zagroził proszącym go o pozostawieniu ich córki w spokoju rodzicom małoletniej J. R. małżonkom M. popełnieniem na ich szkodę bliżej nie określonego przestępstw, zaś groźba jego wzbudziła w zagrożonych obawę jej spełnienia. Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzuconych mu w pkt II, IV i V w tych okolicznościach był oczywiście bezzasadny. Nie był również zasadny wniosek o zmianę wyroku w stosunku do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1 i 4 wyroku poprzez zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Koncentrując się przy tym wniosku na statusie osoby młodocianej oskarżonego, a która to poprzez art. 54 § 1 kk afirmuje względy wychowawcze kary skarżący obrońca zdawał się jednocześnie nie dostrzegać tego, że „młodocianość” i „względy wychowawcze” nie mają samodzielnego bytu jako podstawa nadzwyczajnego złagodzenia kary, a stanowią jedynie punkt wyjściowy i muszą być zestawione z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi, mającymi znaczenie dla wymiaru kary, zaś owe pozostałe okoliczności w postaci dotychczasowej niepoprawności oskarżonego (był już karany) oraz okoliczności popełnionych czynów za tego rodzaju postąpieniem nie przemawiały.

OKOLICZNOŚCI **PODLEGAJĄCE**
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Ponieważ sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej nie stwierdził wystąpienia okoliczności branych pod uwagę z urzędu, niezależnie od zakresu zaskarżenia oraz zarzutów, zaś podniesione w apelacji względne zarzuty odwoławcze okazały się bezzasadne zaskarżony wyrok został w całości utrzymany w mocy.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Zwolnienie oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego uzasadnia treść przepisu art. 624 §1 k.p.k. Mając na uwadze to, że oskarżony nie pracuje, nie ma własnego majątku i pozostaje na utrzymaniu matki sąd ad quem uznał, że zapłata kosztów sądowych w takiej sytuacji wiązać się będzie dla niego ze zbytnią uciążliwością.

PODPIS

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana